

og skal svare på sådan et spørgsmål, men hvis man er ude i virkeligheden, er det noget svære-re.

Kl. 11.20

Det er denne her jordemoder, hun er ude i virkeligheden, og hun siger, at man kan tænke sig det eksempel, at udvælgelsen af æg er lykkes, fosteret vokser i mors mave, men den ældre søskendes tilstand forværres hurtigere end forventet, og babyen er ikke fuldbåren, før storebror vil dø. Skal vi så lade storebror dø, eller skal vi sætte fødslen i gang før tid, eller skal man fremprovokere en alt for sen abort? Det er normalt ikke tilladt at afbryde et svangerskab, hvis barnet anses for levedygtigt, medmindre der er fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller beskadigelse eller sygdom i fostertilstanden vil få en alvorlig lidelse.

I denne ulykkelige situation, siger jordemoderen, vil det forekomme grotesk, at redningen er lige om hjørnet. Med alle de ressourcer, der er investeret i projektet, forudser jeg, siger jordemoderen, at der trods loven vil blive givet tilladelse til at fremskynde fødslen, og det vil kunne betyde, at lillebror eller lillesøster bliver født 3-4 måneder for tidligt med alle de lidelser, det indebærer. Man kan ikke opveje disse lidelser mod en storebrors chancer for at overleve og få et godt liv.

Det er et uhyggeligt dilemma og en rædselsfuld situation for forældre, politikere og de professionelle, der skal hjælpe barnet til verden og pleje det efterfølgende. Er barnet endnu ikke levedygtigt, og tillades det, at fødslen fremskyndes, fordi stamcellerne godt kan bruges alligevel, er der bare tale om en ren produktion af reservedele.

Og så udtaler jordemoderen til sidst: Jeg mener til forsigtighed i beslutningsprocessen. Der er mange flere implikationer ved at tillade produktion af en baby, der kan redde en søskende, end det umiddelbart ser ud til, og som vi ikke har haft tid til at overveje. Det er ikke bare at udvælge det rette æg og overføre nogle blodceller til den syge storebror, og vupti, så har man to sunde og raske børn. Et menneske skal være et mål i sig selv og må ikke kun undfanges for at være et middel for andre.

Det var et nødråb ude fra virkelighedens verden. En jordemoder, der står midt i situationen til hverdag, siger sådan.

Derudover vil jeg så til allersidst nævne sandsynligheden. Ministeren sagde i går, at sandsynligheden for, at det her vil lykkes, jo var meget

mere end 1 promille. Jamen meget mere, hvad er det? Er det så 5 promille eller 7 promille? I svaret fra ministeren har vi bedt om at få redegjort for sandsynligheden for, at det her lykkes, og der svares der, at der er 15 pct. sandsynlighed for, at moderen bliver gravid, der er 15 pct. sandsynlighed for en fødsel, og så står der langt henne i svaret, at hvis en hel masse hvis'er er opfyldt, hvis dét lykkes, og hvis dét lykkes, og hvis dét lykkes, og hvis dét lykkes, så er der 90 pct. sandsynlighed.

Problemet er jo her, at folk ser, at der står 90 pct. sandsynlighed, og tænker, at det var dog fantastisk, det må vi endelig gøre. Men de 90 pct. sandsynlighed er altså på grundlag af en lang række andre hvis'er, der først skal opfyldes – og det er lykkedes én gang i verdenshistorien, én gang!

Så jeg synes lidt, at de her tal som 15 pct. og 90 pct. osv. i svaret nærmest virker som manipulation.

Så jeg må sige, at jeg er enig med leder af Center for Bioetik ved Aarhus Universitet, lektor Lars Reuter, der i dag siger i Information, at lovforslaget virker problematisk, fordi det kæder en række uafklarede bioetiske spørgsmål sammen i et lovforslag, der primært er begrundet i ønsket om at reagere på et bestemt barns sygdom. Lovforslaget bringer ingen afklaring af, i hvilken grad et menneske i dets forskellige stadier må benyttes til andre formål end dets egne.

Jeg håber virkelig, at alle politikere herinde, som skal trykke på knapperne, inderligt og én gang til vil overveje de her dybt alvorlige etiske problemer i sagen, inden de trykker på knappen. For det er ikke så enkelt, som vi i over en uge har forstået at det er. Der er så mange alvorlige etiske problemer i det, både for donorbarnet, for forældrene, for det barn, som måske er på vej osv. Der er så mange vinkler i det, som vi slet ikke har haft tid til at sætte os ind i, og jeg er bange for, at der er mange af de tilstedeværende politikere, som skal trykke på knapperne, der ikke engang har set svarene, der er kommet, fordi de sidste kom i går aftes. Men jeg håber, at man vil overveje det dybt og inderligt og så trykke på de røde knapper.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Naser Khader (RV):

Det provokerer mig, at fru Tove Videbæk ikke har tillid til familie og forældre. Udgangspunktet for fru Tove Videbæks tale er, at mennesker